Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 /, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δίατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 52*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἄπλωσε τὰ τρεμάμενα χέρια του.

Πλάϊ του στεκόταν δυὸ Μπαταμπούμ, ἄγριοι κι' ἀπειλητικοί. Πῆγαν νὰ χτυπήσουν τοὺς λευκοὺς μὲ τὰ δόρατά τους, μὰ ὁ Μάριος ἔρριξε ἀμέσως τὸν ἕναν νεκρὸ μὲ μιὰ σφαῖρα. Ὁ ἄλλος ἔπεσε στὰ γόνατά τους. Ὁ Πούμ-Πούμ ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν σκοτώσει κι' αὐτόν, μὰ ἡ Ἰσλὲ τὸν σταμάτησε.

—Ἄς τον, Πούμ-Πούμ!

Κι' ἡ μικρὴ ἔσωσε ἔτσι τὴ ζωή-του.

Ὁ Μοκοκὸ ἦταν τώρα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου πατέρα του, μὰ ὁ Μάριος δὲν ἄφισε νὰ ἐξακολουθήσει ἡ συγκινητικὴ σκηνή.

— Γρήγορα, νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλαση! Δὲ μᾶρέσει διόλου!

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια του κι' ἄκουσαν ποδοβολητὸ καὶ ζωηρὲς φωνὲς στὸ διάδρομο.

— Νὰ πάρει ὁ διάβολος! φώναξε ὁ Αὔγουστος. Αὐτοὶ οἱ μαῦροι μᾶς ἔζωσαν ἄσχημα!

Οἱ Εὐρωπαῖοι γέμισαν τὰ πιστόλια τους, ἕτοιμοι νὰ πολεμήσουν ὡς τὰ τελευταῖα τους. Μὰ ὁ Μοκοκὸ ἔβαλε αὐτὶ καὶ γρήγορα τοὺς καθησύχασε:

—Φίλοι, εἶπε. Ἀκοῦτε, φωνάζουν: Ζήτω βασιλιὰς Τόφφα! Ζήτω Μοκοκό!

Σὲ λίγο, μεγάλο πλῆθος ἀπὸ Ἀκουτονὰρ γέμισε τὴ σπηλιὰ κι' ὅλοι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸ γέρο βασιλιά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! μουρμούρισε ὁ Μάριος. Προτιμῶ αὐτό, γιατὶ εἶχα ἀρχίσει πιὰ νὰ ἰδροκοπῶ. Διόλου δὲν εἶχα ὄρεξη γιὰ σκοτωμούς.

Ἐντωμεταξύ, ἔλυσαν τὸ βασιλιὰ ἀπὸ τὰ δεσμά του κι' εἴκοσι μαῦροι τὸν πῆραν καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω στὸ φῶς καὶ στὸν ἥλιο. Ἦταν τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας!

Ἐκεῖ ἔξω, οἱ μαῦροι παρκιμέρισαν μιὰ στιγμὴ μὲ σεβασμὸ καὶ πέρασ' ἕνας γέρος σκυφτὸς κι' ἀμίλητος. Ἦταν ὁ γιατρὸς Μαμοῖ.

Ἡ Ἰσλὲ ἔτρεξε καὶ τοῦ φίλησε τὰ πόδια. Μὰ ἐκεῖνος τῆς χάϊδεψε μόνο τὸ κεφάλι καὶ πλησίασε τὸ βασιλιά.

Τὸν ἐξέτασε προσεχτικὰ κι' ὕστερα τοῦφερε στὰ χείλη του ἕνα καλαμάκι μὲ κάποιο φάρμακο. Ἐκεῖνος, σὰ νὰ ζωογονήθηκε ξαφνικά, ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ κοίταξε χαμογελώντας τοὺς ὑπηκόους του.

Μεγάλη συνοδεία, μαζὶ μὲ τὸ στράτευμα κι' ἕνα σωρὸ τὰμ-τάμ, ξανάφερε τὸν ἐλεύθερο βασιλιὰ στὴν πρωτεύουσα. Ἐκεῖ, ἕνα ἀπαίσιο θέαμα περίμενε τοὺς φίλους μας κι' ὁ Πούμ-Πούμ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ φωνάξει ἀγανακτισμένος:

—Ἀο! Σόκιν!

Στὴ στέγη τῆς βασιλικῆς καλύβας ἦταν καρφωμένα κάμποσα κεφάλια φρεσκοκομμένα κι' ἀποτρόπαια.

«Ὁ Μοκοκὸ παντρεύτηκε τὴν Ἰσλέ.» Σελ. 415, στ. α'.)

Ὁ βασιλιὰς τοποθετήθηκε σ' ἕνα κάθισμα μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ του κι' ἐκεῖ πέρασαν μπροστά του ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του.

Τώρα οἱ φίλοι μας ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά, τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Πατατούκας. Οἱ μαῦροι δὲν καταλάβαιναν τί τοὺς ρωτοῦσαν, ἀκούγοντας ὅμως τὄνομα, ἀπαντοῦσαν γαλλικά:

— Μεγάλος σοφὸς σκοτώθηκε! Τὰ κακάρωσε!

Θυμᾶστε βέβαια, ὅτι τὰ λίγα γαλλικὰ ποὺ ἤξεραν οἱ Ἀκουτονὰρ ἦταν ἀπάχικα καὶ μόρτικα.

Οἱ παλιάτσοι ἀπόρησαν γι' αὐτὸ τὸ λεκτικό, ὡστόσο βάλθηκαν νὰ βροῦνε τὸ πτῶμα τουλάχιστο τοῦ φίλου τῶν. Ὁ γέρος Ἀκουτονὰρ προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς ὁδηγήσει στὴ βασιλικὴ καλύβα. Μόλις μπῆκαν, εἶδαν ἀμέσως τὸ σῶμα τοῦ Πατατούκα ἀπάνω στὸ σῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μπαταμπούμ.

— Κύριε ἐλέησον! ἔκαμε ὁ Μάριος. Ὥστε ὁ Πατατούκας πέθανε πολεμώντας μ' αὐτὸ τὸ γέρο;

— Ναί, εἶπε ὁ 'Ακουτονάρ. Μεγάλος σοφὸς Πατατούκας σκότωσε βασιλιά. Πατατούκας γενναῖος!..

Οἱ φίλοι μας πλησίασαν μὲ κάποια συγκίνηση, ἐνῶ ὁ μαῦρος σκέπαζε τὸ σῶμα τοῦ Πατατούκα μὲ τὸ μανδύα του, γιὰ δεῖγμα σεβασμοῦ.

— Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ἀφίσουμ' ἐδῶ τὸν κακομοίρη! εἶπαν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔσκυψε, ἔπιασε αὐτὸ ποὺ φανταζόταν πὼς ἦταν τὸ πτῶμα τοῦ Πατατούκα καὶ τὸ τοποθέτησε στὸ κρεβάτι τοῦ βασιλιᾶ. Ἀλλὰ ἡ μεταφορὰ αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ξυπνήσει τὸν Πατατούκα ἀπὸ τὴ λιποθυμία του. Ἀνασηκώθηκε κι' εἶπε:

—Ὄχι, δὲν εἶμαι πεθαμένος...

Ὅλοι κατάλαβαν τὸ λάθος τους, γέλασαν καὶ συγχάρηκαν τὸν «σοφὸ» καθηγητὴ γιὰ τὸ κατόρθωμά του.

Ὁ Πατατούκας ἔγινε ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας. Εὐτυχῶς οἱ μαῦροι δὲ στήνουν ἀνδριάντες στοὺς ἔνδοξους ἄνδρες. Ἀλλοιῶς θὰ ὑπῆρχε κι' ἕνα ἄγαλμα τοῦ Πατατούκα, νὰ μαρτυρεῖ αἰωνίως γι' αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ πλάνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ ἀλήθεια δὲν κρύβεται!

Τρεῖς μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν τρομερὴ μάχη, ποὺ τὴν εἶχε κερδίσει τὸ Σύνταγμα Μοκοκό, ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα πανηγύριζε.

Τριγύρω στὸν ἱστορικὸ στύλο εἶχαν τοποθετηθεῖ τραπέζια καὶ στὸ μεγάλο συμπόσιο ἔχουν τὸ μέρος τους ὅλοι οἱ φίλοι μας. Ἔχουν ξεχάσει πιὰ τοὺς τόσους κόπους, τὶς ἀγωνίες, τοὺς κινδύνους. Τὰ στερνά, βλέπετε, τιμοῦν τὰ πρῶτα.

Ἀπὸ τὴ συντροφιὰ δὲ λείπει κι' ὁ Πατατούκας. Ἄ, ἔχει γίνει μεγάλο πρόσωπο ὁ κ. Πατατούκας! Μήπως σ' αὐτὸν δὲν χρεωστοῦσαν μεγάλο μέρος τῆς νίκης; Αὐτὸς δὲν εἶχε σκοτώσει, καθὼς πίστευαν τοὐλάχιστο, τὸν βασιλιὰ τῶν Μπαταμπούμ;

Ὡστόσο ὁ «ἥρως» δὲν ἤθελε καὶ πολὺ νὰ συζητεῖ γιὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο κατόρθωμά του. Μόνον ὅταν τὸν ἐπίεζαν πολὺ μ' ἐρωτήσεις, ἔλεγε στενοχωρημένος καὶ γεμάτος μετριοφροσύνη:

— Μπᾶ! Μὰ εἶναι ἁπλούστατο!.. Δὲ μ' ἄρεσε ὁ ἀσχημόγερος, τοῦδωσα μιὰ καὶ τελείωσε!

«Ὁ Πατατούκας τινάχτηκε...» (Σελ. 454, στ. γ'.)

Ὁ Μάριος δὲ μπόρεσε νὰ μὴ θαυμάσῃ αὐτὴ τὴ στάση του:

— Περίεργο, ψιθύρισε, πῶς γελιέται κανείς... Ἐγὼ τὸν θαρροῦσα γιὰ φοβητσιάρη, κι' αὐτός... Μὰ τί περίεργο!

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ οἱ λευκοὶ πανηγύριζαν τὴ νίκη τους, ὁ γέρος βασιλιὰς Τόφφα ἔδαζε τὸ γιό του νὰ τοῦ δηγεῖται τὶς τόσες περιπέτειές του Κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸ πράσινο διαμάντι τὸ εἶχε ἀφίσει ἐνέχυρο στὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε:

— Σὲ λίγο, θὰ κάνουμε ἐκστρατεία στὴ χώρα τῶν Μπαταμπούμ καὶ μὲ τὰ πλούτη, ποὺ θὰ τοὺς πάρουμε, θὰ ξαγοράσουμε τὸ διαμάντι μας.

Μὰ δὲν τὰ βρῆκε τόσο βολικὰ κι' ἡ καϊμένη ἡ Ἰσλέ. Ὁ ἥλιος ἔδυσε δυὸ φορὲς ἀκόμη, πρὶν ὁ αὐστηρὸς γέρος Μαμοῖ, ποὺ εἶχε θυμώσει, δεχθεῖ νὰ φιλήσει τὴν κόρη του.

Γιατί ὁ Μαμοῖ ἦταν ἄνθρωπος μὲ θέληση κι' ἤξερε νὰ συγκρατεῖ καὶ νὰ πνίγει τὴ στοργή του, γιὰ νὰ τιμωρήσει τὴν κόρη του γιὰ τὴν παρακοή της.

Μὰ σὲ δυὸ μέρες, θεώρησε ὅτι ἡ τιμωρία ἦταν ἀρκετὴ καὶ πῆρε τὴν Ἰσλὲ στὴν ἀγκαλιά του. Τότε ἔμαθε κι' αὐτὸς τὶς περιπέτειές της καὶ τὴ βοήθεια ποὺ εἶχε προσφέρει σὲ διάφορες περιστάσεις στοὺς φίλους μας. Χωρὶς αὐτὴν βέβαια, ποτὲ δὲν θὰ κατόρθωναν νὰ τὰ βγάλουν πέρα.

Κι' ὁ γέρος σοφὸς κάθεται τώρα καὶ συλλογίζεται αὐτὸ τὸ φιλοσοφικὸ πρόβλημα: ἕνα λάθος, ποὺ οἱ συνέπειές του εἶναι καλές, πρέπει νὰ τὸ τιμωροῦμε;

Ἔ, δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὔκολο πρόβλημα.

Ἂς τὸν ἀφίσουμε ὅμως στὶς σκέψεις του, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί κάνει ὁ βασιλιὰς Τόφφα. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του κουρασμένο πιὰ καὶ θέλει νὰφίσῃ τὸ θρόνο του στὸ Μοκοκό, ποὺ εἶδε τὴν Εὐρώπη, γνώρισε τοὺς λευκοὺς καὶ θὰ εἶναι ὁ μοντέρνος βασιλιὰς τῶν Ἀκουτονάρ.

Τῇ στιγμῇ ποὺ ὁ βασιλιὰς θἄρχιζε νὰ μιλεῖ γιὰ νἀναγγείλει στοὺς ὑπηκόους του τὴν παραίτησή του, τὸν πλησιάζει ἕνας στρατιώτης καὶ κάτι τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί.

Ὁ βασιλιὰς κουνᾶ τὸ κεφάλι του καταφατικά.

Ὁ στρατιώτης φεύγει καὶ ξαναγυρίζει σὲ λίγο, ὁδηγώντας ἕναν Μπαταμπούμ δεμένον.

Ὁ Πατατούκας, καθὼς τὸν εἶδε, τινάχτηκε. Ὁ Μπαταμπούμ αὐτὸς εἶναι ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ βασιλιὰ ποὺ σκοτώθηκε κι' ὁ μόνος ποὺ παρευρέθηκε στὴ σκηνὴ τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ βασιλιά.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀρχίσει νὰ φλυαρεῖ, συλλογίζεται ὁ Πατατούκας. Μὰ γιατί ἄραγε τὸν ἔφεραν δῶ-πέρα;

Ὁ βασιλιὰς ἀνέλαβε νὰ δώσει τὴν ἀπάντηση:

— Φίλοι, εἶπε, οἱ Ἀκουτονὰρ δὲν συνειθίζουν νὰ τρῶνε τοὺς ἐχθρούς των. Μοῦ ζήτησαν ὅμως τὴν ἄδεια νὰ φάνε αὐτὸν ἐδῶ. Τῇ δίνω αὐτὴ τὴν ἄδεια, γιατί ἔτσι τοῦ ἀξίζει!

Οἱ Ἀκουτονὰρ ἔβγαλαν κάτι φωνὲς γεμάτες ἄγρια χαρά. Μὰ οἱ λευκοί, μόλις ἔμαθαν τί ἔμελλε νὰ γίνει, μπῆκαν στὴ μέση. Πρῶτος ὁ Μάριος ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ Μοκοκό:

— Μικρὲ βασιλιά, δὲν πιστεύω νὰ ἀφίσεις νὰ γίνει ἡ ἀπαίσια αὐτὴ πράξη... Ἂν θέλεις νὰ εἶσαι ἡγεμόνας πολιτισμένος, δὲ μπορεῖς νἄχεις ὑπηκόους ἀνθρωποφάγους! Αὐτὸ εἶναι φριχτό!

Ὁ διάδοχος ζήτησε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πατέρα του Βασιλικὴ Χάρη γιὰ τὸν κατάδικο.

Ὁ βασιλιὰς Τόφφα δὲν ὑποχώρησε ἀμέσως. Μὰ τέλος δέχτηκε τὴ γνώμη τοῦ γιοῦ του καὶ δήλωσε στοὺς ὑπηκόους του:

— Τὸν αἰχμάλωτο αὐτὸν τὸν χαρίζω στὸν Πατατούκα, στὸ γενναῖο Πατατούκα, ποὺ σκότωσε τὸ βασιλιὰ τῶν ἐχθρῶν μας. Αὐτὸς ὁρίζει τὴ ζωή του, ἂς τὸν κάμει ὅ,τι θέλει.

Τώρα τί νὰ κάμει ὁ Πατατούκας, ποὺ ὅλοι τὸν κοίταζαν ἐρωτηματικά; Νὰ τὸν ἐλευθερώσει; Θὰ τοῦ θύμωναν οἱ Ἀκουτονάρ, κι' ὕστερα μπορεῖ ὁ μαῦρος νἄνοιγε τὸ στόμα του καὶ νὰ φανέρωνε τὸ μυστικό. Νὰ τὸν καταδικάσει σὲ θάνατο; Θὰ τοῦ θύμωναν οἱ λευκοί, ποὺ ἡ στάση τους ἦταν πολὺ προστατευτικὴ γιὰ τὸν αἰχμάλωτο.

— Ἔλα τώρα, Πατατούκα, τοῦ εἶπε φιλικὰ ὁ πλοίαρχος, δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ὑποχρεώσεις νὰ ἰδοῦμε ἐδῶ

μπραστά μας θεάματα καννιβαλικά...

— Ἔστω! ἔκαμε ἀποφασιστικὰ ὁ καθηγητής, πνίγοντας τὴν πίκρα του. Ὁ Μπαταμπούμ νὰ ἐλευθερωθῇ!

Τότε, ναί, τότε ἔγινε κάτι ἀπρόοπτο: Ἕνας Ἀκουτονὰρ προχώρησε θυμωμένος κι' εἶπε:

— Ὄχι, ὄχι ἐλευθερωθεῖ Μπαταμπούμ!..

— Πῶς! ἔκαμε αὐστηρὰ ὁ βασιλιὰς Τόφφα. Ὁ αἰχμάλωτος αὐτὸς τοῦ ἀνήκει. Αὐτὸς δὲ σκότωσε τὸ βασιλιὰ τῶν ἐχθρῶν μας;

— Ὄχι, μεγάλε βασιλιά! Αὐτὸς ὄχι σκότωσε βασιλιὰ Μπαταμπούμ... Ἐκεῖνος σκοτώθηκε μόνος του κι' αὐτὸς ἔπεσε ἀπάνω του ἀπ' τὸ φόβο του.

Ὁ Πατατούκας ἦταν πράσινος ἀπὸ τὸ κακό του. Μὰ ὁ μαῦρος ἐξηγοῦσε τώρα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες στὸ βασιλιά, πῶς ἔγινε ὁ σκοτωμὸς τοῦ Μπαταμπούμ.

Ὁ Πατατούκας πολέμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὴ τὴν κατηγορία, μὰ εἶδε ἀμέσως ὅτι κανένας δὲν τὸν πίστευε.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἔλεγε ὁ Μάριος. Πάντα κάτι μοῦλεγε πὼς κάτι λάκκο εἶχε ἡ φάβα!

Ἄ, τί σκληρὴ τιμωρία πέρασε ὁ καϊμένος ὁ «ἥρως τῆς ἡμέρας»! Ὅλοι γελοῦσαν καὶ τὸν ζητωκραύγαζαν χλευαστικά.

Τέλος σηκώθηκε κι' αὐτὸς κι' ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὰ χωράφια. Ἔδινε τόπο στὴν ὀργή, ὁ ἄνθρωπος.

Ὕστερα ἡ γιορτὴ ἐξακολούθησε εὔθυμη καὶ ζωηρή. Μέσα στὰ φῶτα καὶ στὴ γενικὴ χαρά, ὁ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα ἀνάγγειλε στὸ λαό του ὅτι εὐθὺς μόλις θἀρχόταν στὴ νόμιμη ἡλικία, θἄπερνε γυναίκα του τὴν κόρη τοῦ Μαμοῖ καὶ θὰ τὴν ἔκανε βασίλισσα τῶν Ἀκουτονάρ. Μήπως σ' αὐτὴ δὲ χρωστοῦσε τὴν εὐτυχία του;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Θὰ εἴμαστε ἀσυγχώρητοι ἂν ἀφίναμε τοὺς φίλους μας, χωρὶς νὰ μάθουμε τί ἀπόγιναν.

Θὰ πάμε πέντε χρόνια ἀργότερα.

Ὁ Μοκοκὸ παντρεύτηκε τὴν Ἰσλέ.

Οἱ καλοὶ παλιάτσοι εἶναι πάντα στὸ Ἀκουτονάρ. Ὁ Αὔγουστος εἶναι πρωθυπουργός, ὁ Ἡρακλῆς στρατηγός, ὁ Πούμ Πούμ Αὐλάρχης κι' ἀγαπητὸς φίλος τοῦ καλοῦ ἡγεμόνα.

Ὁ γέρος βασιλιὰς Τόφφα πέθανε ἥσυχα-ἥσυχα λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἐλευθέρωσή του.

Τὸ βασίλειο τῶν Ἀκουτονὰρ εἶναι τώρα γαλλικὸ προτεκτοράτο, ἀλλὰ ὁ Μοκοκὸ διατηρεῖ τὸν τίτλο τοῦ βασιλιᾶ.

Κάθε χρόνο ὁ βασιλιὰς κι' οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι πηγαίνουν στὸ Παρίσι, μένουν μερικὲς ἑβδομάδες γιὰ νὰ κανονίζουν τὶς τρέχουσες ὑποθέσεις μὲ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν κι' ὕστερα γυρίζουν πάλι στὴν Ἀφρική.

Ὁ καπετὰν Μάριος γύρισε στὰ καράβι του. Μὰ λογαριάζει, ὅταν πάρει τὴ σύνταξή του, νὰ πάει νὰ μείνει στὸ Ἀκουτονάρ, μαζὶ μὲ τοὺς ἀγαπημένους του φίλους.

Δὲ μένει πιὰ μόνον ὁ Πατατούκας. Ἔ, λοιπόν, ἂν θέλετε, τὸ πιστεύετε: ὁ Πατατούκας ἔσιαξε. Γύρισε στὴ Γαλλία μ' ἔξοδα τοῦ Μοκοκὸ κι' ἐκεῖ ξανάπιασε τὴν παλιά του τέχνη καὶ κάνει τὸν ἀντιγραφέα στὸ συμβολαιογραφεῖο. Πέρνει ἕνα καλούτσικο μισθὸ καὶ κουτσοπερνᾶ. Ἂς λείπουν τὰ διαμάντια καὶ τ' ἀξιώματα. Τὸ κατάλαβε πιὰ κι' αὐτὸς ὅτι δὲν πατᾶ κανεὶς στερεὰ παρὰ μόνον ὅταν εἶναι στὸν ἴσιο δρόμο.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΜΟΚΟΚΟ»

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

| ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ |

ΝΒ'.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Μπέμπη, γιὰ νὰ τελειώνουμε.

Αὐτόν, μάτια μου, σοῦ τὸν ἄρπαξαν κι' ὁ πατέρας του, ὁ κ. Καραμανίκας, κι' ὁ Τάκης, ὁ μεγάλος του ἀδερφός, ποὺ εἶχε γίνει γι' ἀγάπη του «στρατιώτης τῆς παλιορκίας»... Καὶ μὲ τὸ δίκιο θυμὸ ποὺ τοὺς ἔκανε τὸ κατόρθωμα τοῦ μικροῦ «ἀρχιλήσταρχου», τὸν ἄρχισαν στὸ ξύλο κι' οἱ δυό, ἐκεῖ μπροστὰ σὲ στρατιῶτες καὶ σὲ πολίτες.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶχαν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ δεῖρουν τὸν «πρωταίτιο» κι' ὅλοι αὐτοί: τὸ παλιόπαιδο, ποὺ τοὺς ξεσήκωσε μὲ τὸ παιχνίδι του!... Ἀλλὰ βλέποντας τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδερφὸ νὰ κάνουν τώρα τὸ χ ρ έ ο ς τους, οἱ ἄλλοι κρατιόνταν. Ἔτσι τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε ὁ Μπέμπης ἀπ' τοὺς δικούς του, τὸν γλύτωσε ἀπ' τὸ ξύλο ποὺ θἄτρωγε ἀπ' τοὺς ξένους καὶ ποὺ θἄταν βέβαια πολὺ χειρότερο. Πάλι καλά!

Ὅπως τὸν Φούσκα ὁ Μεμάς, ἔτσι τώρα ἀκολουθοῦσε τὸν δερνόμενο Μπέμπη ὁ κύρ-Ἀμβρόσιος. Αἰσθανόταν μεγάλη χαρὰ κι' ἀνακούφιση ὁ καντηλανάφτης, κι' ἐφώναζε:

— Βαρᾶτε του νὰ μάθῃ!.. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ βγῇ ληστὴς ἀπὸ τέτοια ἡλικία, καὶ νὰ θέλει νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐκκλησίας!.. Ἔ, καὶ νὰ τὄξερα πὼς δὲν εἶχα νὰ κάμω παρὰ μ' ἕνα παλιόπαιδο! Μὰ ἂς ἔχῃ χάρη ποὺ ἦταν σκοτεινά, καὶ μὲ τὰ μασκαρᾶτικα ποὺ φοροῦσε τὸν πῆρα γι' ἀληθινό!

Ἀμ' ἔτσι τὸν εἶχαν πάρει ὅλοι γι' «ἀληθινὸ» τὸν κὺρ-Μπέμπη, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ὀλεθρίου παιχνιδιοῦ του χρωστοῦσε τώρα τὴν τιμωρία ποὺ λάβαινε.

Ἂν τοῦ ἄρεσε, ἂς τὸ ξανάκανε.

Μὰ ὄχι. Τοῦ Μπέμπη δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου αὐτὸ τὸ ἄδοξο τέλος. Συνῆλθε, συναισταν θηκε, ἀναγνώρισε, ὁμολόγησε, ζήτησε συγγνώμη, ὑποσχέθηκε, ὁρκίστηκε.

Κι' ἡ μετάνοιά του δὲν ἦταν μόνο λόγια. Ἦταν, καθὼς λένε, μετάνοια ἔ μ π ρ α κ τ η. Γιατί ἀπὸ τότε ὁ Μπέμπης ἔρριξε στὴ φωτιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παλιοβιβλία καὶ τὰ παλιοφυλλάδια μὲ τοὺς ληστὲς ποὺ τοῦ εἶχαν σηκώσει τὸ μυαλό· καὶ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ τὰ βιβλία τοῦ σχολειοῦ του καὶ τὴ «Διάπλασι».

Καμμιά φορά ὁ Φούσκας, γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, τὸν ρωτοῦσε :

— "Ε, δὲν θὰ ξαναβγοῦμε καμμιὰ μέρα ! . .

Κι' ὁ Μπέμπης, κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι, τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Οὔτε γι' ἀστεῖο μὴν τὸ λές ! Ἐγὼ τώρα γιατρεύτηκα . . . Ἀλήθεια δμως, τί ἀρρώστεια κοῦ τὴν εἶχα καὶ τί φτηνὰ κοῦ τὴ γλύτωσα !

Μόνο τὴ γειτονοπούλα τους τὴ Φεβρονία ἐξακολούθησαν νὰ τὴ λένε, γι' ἀστεῖο, ὁ Μπέμπης «ψυχοκόρη» κι' ὁ Φούσκας «κυρὰ-λησταρχίνα». Μὰ ὅταν, γι' ἀστεῖο πάλι, τὴ ρωτοῦσαν καμμιὰ φορά :

— "Ε, θὰ πάμε πάλι σὺν Προφήτ' Ἠλία ;

ἡ Φεβρονία ἀγρίευε καὶ τοὺς φώναζε :

— Γιὰ πάρτε τὰ μοῦτρα σας ! . .

Ἐννοεῖται πὼς στὴ μικρὴ πόλη, ποὺ εἶχε περάσει μιὰ τόσο κακὴ νύχτα, ἡ ἱστορία τῶν «μικρῶν λῃστῶν» εἶχε μείνει ἀξέχαστη. Καὶ γιὰ πολὺν καιρό, γιὰ χρόνια, τἄλλα παιδιὰ πείραζαν τὸ Φούσκα καὶ τὴ Φεβρονία. Αὐτὰ τὰ πειράγματα ἦταν ἀκόμα μιὰ τιμωρία, — καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι ἡ μικρότερη.

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΣΟΦΗΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΕΝΤΡΑΚΙΑ

— Μιὰ φορά, παιδιά μου, σ' ἕνα μικρὸ λόφο ζοῦσαν κοντὰ-κοντὰ τρία δεντράκια ἀγαπημένα. Κάτωθέ τους ἁπλωνόταν μιὰ μικρὴ πεδιάδα ποὺ γέμιζε ἀπὸ βώδια καὶ πρόβατα. Ἦταν χειμώνας βαρύς. Τὸ κρύο πάγωνε τὸ βοσκὸ κι' ἔκανε τὰ ζῶα νὰ βελάζουν θλιβερά. Ὁ οὐρανὸς κι' αὐτὸς τεφρὸς καὶ χαμηλός. Τὰ τρία δεντράκια γυμνὰ λυγιζόνταν ἀπ' τὸ βοριὰ καὶ πονοῦσαν ὥς τὴν καρδιά. Μιὰ μέρα ἀπ' αὐτές, πέρασε ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα βιαστική. Ἔτρεχε, ἔτρεχε καὶ μόλις σταματοῦσε νὰ πάρει κανένα λογάκι ἀπ' τὰ δέντρα ποὺ τὴ φώναζαν παρακλητικά. Τὰ ξανθά της μαλλιὰ ξέπλεκα κυμάτιζαν στὸν ἀέρα σὰ χρυσάφι. Τὸ παιδὶ τοῦ βοσκοῦ ποὺ πιπιλοῦσε ἕνα κομμάτι μυζήθρα, τὴ σταμάτισε καὶ χαιρετῶντας τὴν τὴ ρώτησε ποῦ πάει.

— Πάω νὰ ἑτοιμάσω τὸν ἀργαλειό μου, εἶπε· πρέπει νὰ φάνω ἕνα πράσινο φόρεμα γιὰ τὸ λειβάδι. Περνώντας ἀπ' τὰ ποταμάκια, θὰ μαζέψω ἀσημένους ἀτμοὺς καὶ θὰ φτιάξω μιὰ φρόνιμη βροχούλα. Ὅλα τοῦτα τὰ βαρειὰ σύννεφα, θὰ τὰ διώξω μὲ τὴ δεντάγια μου καὶ θἀφήσουν τὸν ἥλιο νὰ λάμψῃ πάλι χαρούμενος. Τὸ κρύο θὰ τὸ σκορπίσω μακριὰ καὶ θὰ κεντήσω τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα. Θἀρθοῦν κοπάδια τὰ πουλιὰ ἀπ' τὰ ξένα. Ἡ πνοή μου εἶναι μύρο, γι' αὐτὸ θὰ μοσχοβολήσει ὁ τόπος στὸ πέρασμά μου. Θὰ χαροῦν, θὰ ξαναγεννηθοῦν καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἄνοιξη, μικρέ μου. Αὐτὴ τὴν κάπα ποὺ φορεῖς θὰ σοῦ τὴ βγάλω, καὶ θὰ σοῦ βάλω μαργαρίτες καὶ παπαρούνες γύρω-γύρω στὸ κεφάλι σου.

Κι' ἔφυγε ἡ Ἄνοιξη βιαστική γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο της. Περνώντας ἀπ' τὸ λόφο, εἶδε τὰ τρία δεντράκια καὶ τὰ πλησίασε. Τὰ χαιρέτησε καὶ τὰ ρώτησε μὲ τὴν ἀηδονίσια της φωνή :

— Σεῖς πρὶν ζῆτε ἀγαπημένα σὰν ἀδέρφια, μὲ συγκινήσατε. Πῆτε μου τί θέλετε νὰ σᾶς φέρω σὰν θὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι. Εἶμαι ἡ Ἄνοιξη.

Κι' εἶπε τὸ πρῶτο δεντράκι :

— Θέλω ἕνα δαντελλένιο πράσινο φόρεμα κεντημένο μ' ἄσπρα λουλούδια. Θέλω νὰ καμαρώνω σὰ νύφη.

Κι' ἡ κοπέλλα εἶπε στὴ μηλιά :

—Καλά ! ἂν κι' εἶσαι φιλάρεσκη, ἡ χάρη θὰ σοῦ γίνει.

Καὶ ρώτησε τὸ δεύτερο δεντράκι.

—Ἐγώ, εἶπε ἡ ἀμυγδαλιά, θέλω νὰ γεμίσω γρήγορα ἄσπρα λουλούδια, γιὰ νἀμαι φορτωμένη τὸ καλοκαίρι ἀπὸ καρπό. Θέλω νὰ γείρω στὸ ἄδαφος ἀπ' τὸ βάρος. Ἔρχεται δῶ ὁ Μήτσος, τὸ παιδὶ τοῦ βοσκοῦ, τὶς ζεστὲς βραδιὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ μοῦ κρατᾶ συντροφιὰ μὲ τὴ φλογέρα του. Κάθεται σ' αὐτὴ τὴν πέτρα κι' ἀκουμπᾶ στὸν κορμό μου τὴ ράχη του. Εἶναι φτωχό, καὶ τ' ἀμύγδαλα τοῦ ἀρέσουν πολύ. Κάνε με λοιπὸν ἱκανὴ νὰ τὸ εὐχαριστήσω γιατί τἄγαπῶ.

Ἡ Ἄνοιξη ἀπάντησε συλλογισμένη:

— Ἐκτιμᾶς καὶ ξέρεις καλὰ τὸν προσρισμό σου. Ἔζω ἀπ' αὐτὸ ἀγαπᾶς καὶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺναι ὁ ἄρχοντας τῆς γῆς. Ὅ,τι μοῦ ζητᾶς θὰ τὸ ἔχεις, καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα.

Καὶ ρώτησε τὸ τρίτο δεντράκι.

—Ἐγώ, εἶπε ἡ ξερὴ νεραντζούλα, θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς μιὰ πυκνὴ φυλλωσιά. Κι' ἂν στὴ χώρα ποὺ πᾶς, δεῖς ἕνα σπουργίτη ποὺ τὸν φωνάζουν «Τσίου», νὰ μὴν ξεχάσῃς νὰ τοῦ πῆς νἄρθῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του νὰ τὸν φιλοξενήσω ὅσον καιρὸ θέλει. Κάθε χρόνο ἐλθεῖ μου κοπέλλα, ἔρχόνταν καὶ στήνανε τὴ φωλιά τους ἀπάνω μου. Κι' ὁ πατέρας ἄφινε παραγγελιὰ στὰ παιδιά του καὶ στὰ ἐγγόνια νὰ προτιμοῦν ἐμένα. Κι' ἔτσι ὅλη τὴν οἰκογένεια «Τσίου» τὴν εἶδα ἀνοίγοντα τὰ μάτια στὰ φύλλα μου. Μὰ ὅσο πήγαινα κι' ἀδυνατοῦσα, καὶ ξεραινόμουν. Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ ἑτοιμαζόταν γιὰ φευγιό, μοῦπε ἕνα σπουργιτάκι: «Ἀντίο γιὰ πάντα, νεραντζούλα, δὲν εἶσαι πιὰ καλὴ παρὰ γιὰ τὸ τζάκι». Πολὺ πόνεσα, ξανθή μου κοπέλλα, γιατὶ εἶχα συνηθήσει χρόνια τώρα τὴ συντροφιά τους. Δὲ θἄ β ἔπω πιὰ νὰ σκάζουν τὰ μικρὰ αὐγὰ καὶ νὰ βγαίνουν οἱ μικρὲς φωνίτσες καὶ τὰ γυμνὰ πουλάκια. Δὲ θ' ἀκούω πιὰ «εἰς κουδέντες τους, τὰ τραγούδια τους, τὰ φτερούγισματά τους. Καὶ τὸ χειρότερο, θὰ μὲ κοροϊδεύει αὐτὴ ἡ περήφανη μηλιὰ καὶ θὰ μὲ ποτίζῃ φαρμάκι. Κάλλιο νὰ μὲ κόψῃ τὸ τσεκούρι τοῦ ξυλοκόπου...

Ἡ Ἄνοιξη εἶχε συγκινηθεῖ, κι' εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια :

—Καλή μοῦ Νεραντζούλα, ἔχεις μεγάλη κι' ὡραία καρδιά. Θὰ σοῦ χαρίσω τὸ πλουσιώτερο φύλλωμα ποὺ θοῦσα ποτὲ σὲ δέντρο τῆς ἡλικίας σου. Στὴ χώρα μου βρίσκονται ὅλοι οἱ σπουργίτες μαζεμένοι κι' ἑτοιμάζονται μαζὶ μ' ὅλα τὰ πουλιὰ γιὰ τὸ ταξίδι. Θὰ ζητήσω νὰ βρῶ τὴν οἰκογένεια «Τσίου», καὶ θὰ σοῦ τὴν στείλω. Μεῖνε ἥσυχη!

Καὶ χάθηκε ἡ Ἄνοιξη, τρέχοντας στὸ βάθος τῆς πεδιάδας.

Ἔτσι κάθε δεντράκι, στὴν ἐπιστροφὴ τῆς πεντάμορφης κοπέλλας, εἶχε ὅ,τι ζήτησε. Καὶ τὸ καθένα ἦταν εὐτυχισμένο. Ἡ Μηλιὰ φάνταζε ὡραία, φιλάρεσκη, κινούμενη ἀπ' τὸν ἀέρα ποὺ ὅλο τὸν ρωτοῦσε ἂν ἦταν ὄμορφη. Ἡ μυγδαλιὰ ἤτανε γεμάτη τρυφερὸ καρπό. Κι' ὁ Μήτσος ἄρχισε νὰ τὰ δοκιμάζει ἀπὸ τώρα τἀμύγδαλα κι' εὐχαριστιόταν μὲ τὴν ξυνίλα τους. Κι' ἡ νεραντζούλα, σὰν ὀμπρέλα φουντωτή, γεμάτη μυρωμένα λουλουδάκια,

φιλοξενοῦσε τὴν οἰκογένεια «Τσίου», χαμογελοῦσε κι' ἔπαιζε μὲ τὰ νεογέννητα πουλάκια.

Ὅλη ἡ πεδιάδα ἦταν γιορτοφορεμένη. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸ ζαφειρένιο οὐρανὸ κι' ὁ Μήτσος ἔπαιζε μὲ τὰ προβατάκια του στὴ χλόη.

— Αὐτά, παιδιά μου, γίνηκαν μιὰν ἄνοιξη εὐτυχισμένη, δῶ καὶ χιλιάδες χρόνια, μᾶς εἶπε ἡ καλή μας Κυρὰ-Σοφή.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γύρω ἀπὸ τὸ κατεστραμμένο δάσος, ἄνοιξαν οἱ ἐργάτες πλατεῖς δρόμους καὶ τοὺς ἔφραξαν μὲ ξόβεργες: Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἤλπιζαν νὰ κρατήσουν φυλακισμένες τὶς κάμπιες καὶ νὰ τὶς περιορίσουν στὸ ἱμῆμα μόνο τοῦ δάσους ποὺ εἶχαν καταστρέψει. Ἀφοῦ ἔκαναν αὐτό, ἔβαλαν στεφάνια ἀπὸ ξόβεργες στὸν κορμὸ τοῦ κάθε δένδρου, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ κατέβουν οἱ κάμπιες ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ ν' ἀναγκασθοῦν νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ φοφήσουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ὡς ἀργὰ τὴν ἄνοιξη ἐξακολούθησαν αὐτὲς οἱ ἐργασίες. Ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἐργασθεῖ, εἶχαν μεγάλες ἐλπίδες καὶ περίμεναν μ' ἀνυπομονησία νὰ βγοῦν οἱ κάμπιες ἀπ' τ' αὐγά τους, γιατὶ ἦταν σχεδὸν βέβαιοι ὅτι οἱ περισσότερες θὰ ψοφοῦσαν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Μόλις ἄρχισε τὸ καλοκαίρι, βγῆκαν οἱ κάμπιες καὶ τώρα ἦταν πολὺ-πολὺ περισσότερες ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἤλπιζαν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάνῃ μιὰ καὶ ἦταν φυλακισμένες καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν ἀρκετὴ τροφή.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἔγιναν ἔτσι ὅπως τὰ περίμεναν. Ἔμειναν βέβαια πολλὲς κάμπιες κολλημένες ἐπάνω στὶς ξόβεργες καὶ περισσότερες ἀκόμη δὲν μπόρεσαν νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὰ δένδρα. Δὲν μποροῦσε ὅμως κανεὶς νὰ πῇ πὼς οἱ κάμπιες ἦταν φυλακισμένες. Βρίσκονταν καὶ μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Εἰρήνης, βρίσκονταν παντοῦ. Σέρνονταν στοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς, σκαρφάλωναν στοὺς φράχτες, στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν. Ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Εἰρήνης γιὰ νὰ πάνε νὰ μολύνουν καὶ τ' ἄλλα δάση τοῦ Κολμαίρντεν.

— Δὲν θὰ πάψουν ὥς που νὰ καταστρέψουν κάθε δάσος, ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀγωνία καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Ὁ Κὰρρ συχαινόταν τόσο πολὺ τὰ ἀπαίσια ζωῦφια, ποὺ μὲ μεγάλη δυσκολία ἀποφάσιζε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι. Μιὰ μέρα ὅμως σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε ἐπιτέλους νὰ πάει νὰ ἰδῇ τί γίνεται ὁ Σταχτερός. Γι' αὐτὸ ξεκίνησε νὰ πάει νὰ τὸν βρῇ καὶ προχώρουσε πρὸς τὸ δάσος μὲ τὴ μύτη στὸ χῶμα. Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὸ δένδρο ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συναντήσει τὸν περασμένο χρόνο τὸν γέρο-Ἀδοήθητο, τὸν εἶδε πάλι χωμένο στὴν τρύπα του.

— Εἶπες στὸν Σταχτερὸ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ἔλεγα στὴν τελευταία μας συνάντηση ; ρώτησε ἡ νεροφίδα.

Ὁ Κὰρρ ὅμως γαύγισε καὶ πῆγε νὰ χωμήξει ἀπάνω της.

— Κάνε το μὲ κάθε τρόπο, εἶπε τὸ φείδι. Βλέπεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε.

— Ναί, μὰ οὔτε καὶ σύ, εἶπε ὁ Κὰρρ φεύγοντας.

Ὁ Κὰρρ βρῆκε τὸν Σταχτερό, ἀλλὰ ἡ ἄλκη φαινόταν πολὺ λυπημένη. Μόλις χαιρέτησε τὸν Κὰρρ, ἀμέσως ἄρχισε νὰ τοῦ μιλεῖ γιὰ τὸ δάσος.

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θἄδινα γιὰ νὰ γλυτώσω τὸ δάσος ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφορά, εἶπε ἡ ἄλκη.

— Τότε πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς ἔμαθα, ὅτι ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοῦ δάσους.

Καὶ εἶπε ὁ Κὰρρ στὴν ἄλκη τὴν πρότασή τῆς νεροφίδας.

— Ἂν τόλεγε αὐτὸ κανένας ἄλλος, θὰ εἶχα πάει ἀμέσως στὴν ἐξορία, εἶπε ἡ ἄλκη. Ἀλλὰ ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ τόση δύναμη μιὰ γέρικη νεροφίδα, ὥστε νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλες τὶς κάμπιες ;

— Βέβαια, αὐτὸ τὸ εἶπε μόνο γιὰ νὰ καυχηθῇ, εἶπε ὁ σκύλος. Τὰ φίδια πάντα λένε πὼς γνωρίζουν περισσότερα ἀπ' ὅλα τἄλλα ζῶα.

Ὅταν ὁ Κὰρρ θέλησε νὰ γυρίσῃ σπίτι του, ὁ Σταχτερὸς πῆγε μαζί του ὥς κάτω. Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν, ἀκούει ὁ Κὰρρ ἕναν κορυδαλὸ ποὺ καθόταν πάνω στὸ κλαρί ἑνὸς ἐλάτου νὰ λέει :

— Νὰ ὁ Σταχτερὸς ποὺ ἐξ αἰτίας του καταστράφηκε τὸ δάσος. Νὰ ὁ Σταχτερὸς ποὺ ἐξ αἰτίας του καταστράφηκε τὸ δάσος.

Ὁ Κὰρρ δὲν πίστευε τ' αὐτιά του· τὴν ἄλλη ὅμως στιγμὴ πέρασε ἕνας λαγὸς ἀπὸ μπροστά τους καὶ ὅταν τοὺς εἶδε, στάθηκε, κούνησε τ' αὐτιά του καὶ φώναξε :

— Νὰ ὁ Σταχτερός, ποὺ ἐξ αἰτίας του χάθηκε τὸ δάσος.

Λέγοντας αὐτά, ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ μὲ ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του.

— Τί θέλουν νὰ ποῦν μ' αὐτό ; ρώτησε ὁ Κὰρρ.

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ καλὰ-καλά, εἶπε ὁ Σταχτερός. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς τὰ μικρὰ ζῶα τἄχουν μαζί μου γιατὶ συμβούλευσα νὰ ζητήσουμε βοήθεια ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ ὅταν ἔκοψαν τοὺς θάμνους καὶ τὰ μικρὰ δέντρα, κατέστρεψαν τὶς τρύπες τους καὶ τὶς φωλιές τους.

Οἱ δύο φίλοι προχώρησαν λιγάκι ἀκόμη κι' ὁ Κὰρρ ἄκουγε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς νὰ κατηγοροῦν τὸν Σταχτερὸ γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ δάσους. Ἐκεῖνος ἔκανε σὰ νὰ μὴ τἄκουγε, ἀλλὰ ὁ Κὰρρ ἄρχισε τώρα νὰ καταλαβαίνει γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Σταχτερὸς φαινόταν τόσο λυπημένος.

— Ἄκουσε, Σταχτερέ, εἶπε ὁ Κὰρρ ζωηρά· τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ νεροφίδα, ὅταν μοῦ εἶπε πὼς τῆς ἐσκότωσες τὴν ἀγαπημένη της σύντροφο ;

— Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Σταχτερός. Ἐσὺ γνωρίζεις πὼς δὲν πειράζω κανένα ζῶο.

Σὲ λίγο συνάντησαν καὶ τέσσερις γριὲς ἄλκες, τὸν Μεγαλόπρεπο, τὸν Γιγαντοδύναμο, τὸν Ἀνεμοχαΐτη καὶ τὸν Γυρτόραχο. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — ΣΑΜΙΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀλεξάνδρεια. Α' Βραβεῖον 218ου Ἀσκήματος καὶ Μ. Διαγωνισμοῦ Σπέξως.— 2. ΕΛΕΝΙΤΣΑ Γ. ΠΑΠΑΥΑΣΙΑ. (Ἀγραυλία), Χίος. Α' Βραβεῖον 237ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.—3. ΙΑΝΟΗ Κ. ΜΕΣΑ. (Πορφυρίς), Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 225ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 116]

Τ' ὠχρὸ παιδί μὲ τὰ μαῦρα μαλ-
[λίκια
Μ' ἕνα τριαντάφυλλο προχτὲς μι-
[λοῦσε,
Πεντάμορφο, ἄλικο, ποὺ ζοῦσε
Καμάρωτο μέσ' στἄλλα του ἀδελ-
[φάκια . . .
Μὲ πόνο καὶ μ' ἀγάπη τὸ θω-
[ροῦσε
Καὶ στὰ μελάγχολα γλυκὰ μα-
[τάκια
Γεννήθηκε ἡ λαχτάρα . . . Πῶς
[ποθοῦσε
Νἄχε κι' αὐτὸ τόσ' ἄλικα χειλά-
[κια! . .
Κι' ἔτσι ὡς γεννήθηκε ὁ πόθος
[βαθειά του
Μὲ μιὰ λαχτάρα μέσ' ἀπ' τὴν
[ψυχή του,
Σκύβει στ' ἄνθος, ρουφᾶ τὴ μυ-
[ρωδιά-του . . .
Μὲ μιᾶς κοκκίνης' ἡ χλωμὴ μορ-
[φή του.
Μὰ ὅσὰν τοῦ ρόδου νὰ σβυστη
[ἡ ζωή του,
Χλωμὰ σκορπᾶ στὴ γῆ τὰ πέτα-
[λά του . . .

Φιλόσοφη

ΜΠΕΜΠΟΥΛΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 131]

Β'.

Δυστυχισμένο ὀρφανό! Ἔπεσες τὸ βράδι, μικρό μου, εὐτυχισμένο, καὶ ξύπνησες σὲ μεγάλη συμφορά. Ἐκείνη ἡ ἀσπλαχνη ἡ Δυστυχία εἶδε τὸ γέλιο σου τὸ εὐτυχισμένο καὶ τὸ φθόνησε· θέλησε νὰ σὲ πληρώση καὶ τὸκανε!

Τώρα τὰ λογάκια σου δὲν θὰ τἀκοῦνε πρόσωπα γελαστὰ καὶ δὲν θὰ σὲ κοιτοῦνε μὲ χαρά, ἀλλὰ μὲ οἶκτο.

Ὀρφανό! δὲν ἔχεις μπαμπά. Δὲν τὸ κατάλαβες, ἀλλ' ἡ μικρή σου ψυχούλα πληγώθηκε ξ ἐνστίκτου: ἤρθανε μελαγχολικὴ αὐτὲς τὶς μέρες, δὲν γελοῦσες, δὲν ζητοῦσες χάδια, ὅλο κοιμώσουν. Καὶ ὅταν σὲ πῆγαν νὰ φιλήσῃς γιὰ τελευταία φορὰ ἐκεῖνον ποὺ σἀγαποῦσε τόσο, καὶ τὸν εἶδες ἔτσι, ἀκούμπησες τὸ δακτυλάκι σου στὸ μάγουλό του καὶ ρώτησες: «Κοιμᾶται;» «Ναί», σοῦ ἀπάντησαν, «κοιμᾶται». Δὲν κατάλαβες ὅτι κοιμόταν ἀλλιῶς. Καὶ ὅταν τώρα σὲ ρωτοῦν: «Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπάς;» τοὺς ἀπαντᾶς ἀσυλλόγιστα: «πέτανε». Δὲν νιώθεις, μικρή μου, τὴ σημασία τῆς λέξης αὐτῆς.

Ἀλλ' ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ μέρα νὰ ρωτήσῃς τὴ μαμμά σου, σαβαρὰ τότε πιά: «Μαμμά, ποῦ εἶναι ὁ μπαμπάς;» καὶ σοῦ ἀπαντήσῃ κι' ἐκείνη «πέθανε», καὶ σοῦ ἐξηγήσῃ τὴ λέξη καὶ τὴν καταλάβεις, πῶς θὰ σοῦ φανῇ; Θὰ νιώσῃς τότε τὴ σημασία της καὶ θὰ κλάψῃς τὴν στέρησή του; Θὰ κλάψῃς γιὰ ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν γνώρισες, ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶχες καὶ δὲν ἔχεις;

Εἴθε, μικρή μου χαϊδεμένη, νὰ μὴ νιώσῃς ποτὲ τὴν ἔλλειψή του, νὰ μὴ χύσῃς ποτὲ τὰ δάκρυα ποὺ ἔπρεπε νὰ χύσῃς τότε. Εἴθε νὰ σοῦ φανῇ ἡ λέξη ἐκείνη καὶ πάλι χωρὶς σημασία καὶ νὰ ἀπαντήσῃς πάλι ἀσυλλόγιστα: «Πέθανε!»

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΑΙΔΙ (*)

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 141]

Ἡ νύχτα κατεβαίνες σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ μικρὸ ἄρρωστο πηγαίνει ὅλο καὶ χειρότερα, γιατί, καθὼς λένε, ἡ ἀρρώστεια βαραίνει τὴ νύχτα. Τὰ μεγάλα βελουδένια του μάτια εἶναι κλειστά. Κοιμᾶται καὶ μέσα στὸν ὕπνο του ταραζεται, λὲς καὶ τὸ πειράζει ἐφιάλτης. Τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι ποὺ κυλᾶ ἤρεμα στὸ ἄπειρο τοῦ ἀστροκεντημένου οὐρανοῦ, ρίχνει τὸ χλωμό του φῶς ἀπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ δίνει μιὰ νεκρικὴ ὄψη. Μιὰ μικρὴ καντῦλα ποὺ τὸ λάδι της τελειώνει, φωτίζει τὸ δωμάτιο . . . Ἀλλά νά, τώρα ἀφίνει ἕνα μικρὸ τζίγκ, τζίγκ καὶ σβήνει ἀφίνοντάς το στὸ σκοτάδι. Ἀξαφνα, μιὰ σκιὰ ἔρχεται ἀπάνω στὸ προσκεφάλι τοῦ μικροῦ καὶ τὸ κοιτάζει μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο στοργή, πόνο. Εἶναι ἡ μητέρα του. Ἡ εἰκόνα αὐτή, τῆς μητέρας μὲ τὸ ἄρρωστο παιδί της φωτισμένοι κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὶς ἀσημένιες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ, εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ, πιστεύω, νὰ ζωγραφίσῃ χέρι ἀνθρώπινο μ' ὅλη της τὴν ἀκρίβεια. Εἶναι ἡ θεία εἰκόνα ποὺ παριστάνει τὸ μητρικὸ φίλτρο. Τὰ μάτια τῆς μητέρας εἶναι στεγνωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ μαῦρο τους βαθούλωμα μαρτυρεῖ τὴν ἀγωνία της.

Καὶ πάλι ἀπομακρύνεται γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὸ ἀγγελοῦδι της!

Τὰ ἄστρα τρεμοσβύνουν στὸν οὐρανὸ καὶ μοιάζουν σὰν σκορπισμένα μαργαριτάρια, διαμάντια ἢ ζαφεῖρια ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο κομμάτι μαύρου βελούδου. Ἡ γαλήνη ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλη τὴ φύση μὲ τὴ σιωπή της καὶ μὲ τὴν αὔρα της, εἶναι τρομακτική. Στὸ δωμάτιο δὲν ἀκούγεται τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀνασασμὸ τοῦ ἄρρωστου.

Ἀξαφνα φύσηξε ἕνα λεπτὸ ἀεράκι, χαϊδεύοντας τὰ μαῦρα σὰν ἔβενος μαλλιὰ τοῦ παιδιοῦ, κι' ἕνα βήξιμο ξερὸ ἀνατίναξε τ' ἀδύναμο κορμάκι του. Ἡ μητέρα του ἔτρεξε. Ἔλαφρὰ ὡς τὸ κρεβατάκι του καὶ τοῦδωσε ἕνα κουτάλι γιατρικό, ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ ὁ γιατρὸς εἶχε διατάξει. Ἐκεῖνο μισοάνοιξε τὰ μάτια του καὶ πάλι τἀκλεισε, γιὰ νὰ βυθισθῇ στὸ λήθαργο ποὺ ἀναπαύει τὸν ἄρρωστο. Ἡ φωτεινὴ νύχτα ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο της, καὶ κάτι σὰν μουσικὴ δέηση, ψυχῶν κινουμένων στὸν ἀέρα, ἀνεβαίνει μαζὶ μὲ τὴν εὐωδία τοῦ κρίνου, ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸν κῆπο γιὰ νὰ ξ νωθῇ μὲ τὴ λιτανεία τῶν ἄστρων. Ἦταν ἡ προσευχὴ τῆς μητέρας, ποὺ παρακαλεῖ γιὰ τὸ ἄρρωστο παιδί της τὸν Πλάστη . . .

Δυκαυγὴ

(*) Ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ «Λάμπα τοῦ Ἄρρωστου» τοῦ † Ἀθέμα.

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ - ΑΡΩΣΟΠΕΤΑΛΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 133]

Ἥλιου μάτι δὲν ἀντίκρυσε
τὴ δροσόρροη πηγούλα
καὶ σὲ μιὰ ματιά της ἑνόιωσα
μιὰ βαθύτατη τοεμούλα.

Καὶ τὸ λούλουδο ποὺ βάσταγα
σκόρπισε τὰ πέταλά του,
Μὰ βαρκοῦλες ἐγιντήκανε
μέσ' στὰ κρούσταλα νερά του.

Μὲ τὰ δυό μου χέρια ἔπιασα
ἕνα πέταλο δροσάτο,
ἐνῶ τἄλλα φεύγαν, χάνονταν
μέσ' στὸ ρέμα παρακάτω.

Ἀλαβάστρινη

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΤΑ ΜΕΣΑΝΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 146]

Μιὰ μέρα, ὅταν ὁ ἥλιος ἔπαιζε χαρούμενα μὲ τὴ γαλανὴ θάλασσα, καθόμουν στὴν ἀκρογιαλιὰ βλέποντας τὰ παιδιὰ ποὺ κολυμποῦσαν καὶ περιμένοντας τὴ μαμμά νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὰ ζεστὰ λουτρὰ γιὰ νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ μπάνιο μαυ.

Μεταξὺ τῶν παιδιῶν ποὺ κολυμποῦσαν ἦταν καὶ δυὸ κορίτσια, ἕνα μεγάλο κι' ἕνα μικρό, ποὺ εἶναι καὶ τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ . . . δράματος.

Τὸ μικρὸ κορίτσι ἤξερε καλὸ κολύμπι καὶ προσπαθοῦσε νὰ διδάξῃ τὸ μεγάλο ποὺ δὲν ἤξερε καθόλου.

Κολυμπώντας ὅμως καὶ παίζοντας, ἔφθασαν σπάνιοκτὰ καὶ τότε ἡ μεγάλη, χάνοντας τὴν ἰσορροπία της, γαντζώθηκε στὸ λαιμὸ τῆς δασκάλας της, ἡ ὁποία χάθηκε κάτω ἀπ' τὰ νερό. Ἄρχισαν τότε καὶ οἱ δυὸ νὰ ξεφωνίζουν, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔδωκα προσοχὴ νομίζοντας ὅτι ἔπαιζαν ἀκόμη· ἀλλὰ τῶν μαμμάδων ταῦτα δὲν γελάσθηκαν, καὶ ξεχύθηκαν ὅλες στὴν παραλία φωνάζοντας: «Τὸ παιδί μου! Τὸ παιδί μου!»

Εὐτυχῶς ἔπεσαν τρεῖς κύριοι, ντυμένοι καθὼς ἦσαν, κι' ἔφεραν τὰ κορίτσια «ἐν κακῇ καταστάσει» στὴν ξηρά.

Γυρίζοντας ἔπειτα ἀπὸ λίγο, εἶδα τὴν *Ἀριστοκράτισσα*. Αὐτὴ εἶχε ἀκούσει τὶς φωνὲς ἀπὸ μακριὰ ποὺ κολυμποῦσε κι' εἶχε φορέσει τὸ φουστάνι της ἐπάνω ἀπ' τὸ βρεμένο μπανικό γιὰ νὰ ἔρθῃ. Κι' ἐκεῖνο καθὼς ἔσταζε, σχημάτιζε μιὰ λιμνούλα γύρω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Ἀργότερα ἔκαμα κι' ἐγὼ τὸ μπάνιο μου, χωρὶς ὄρεξη ὅμως, γιατὶ ἡ θάλασσα εἶχε ἀγριέψει σὰν θυμαμένο ἡλιοντάρι ποὺ ζητᾶει τὰ θύματα ποὺ τοῦ ἐξέφυγαν.

Ζουλέϊκα

ΓΑΛΗΝΗ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 138]

Σεληνοφώτιστη βραδυά,
τὸ κῦμα ἀργοσαλεύει
γέροντας στὴν ἀκρογιαλιὰ
σὰ νὰ τηνὲ χαϊδεύει.

Πίσω ἀπ' τὸ μῶλο σιγαλὰ
μιὰ βάρκα ξεπροβάλλει,
γλυστρᾷ στὰ κύματ' ἀπαλὰ
καὶ πάει γιὰ τἀκρογιάλι.

Καὶ κεῖ στὸν κάμπο μακριὰ
γαλήνη βασιλεύει
μόν' τἀεράκι τὰ κλαδιὰ
ἀνάλαφρα σαλεύει.

Περαΐδα τοῦ Γιαλοῦ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 127]

Ὁ σκύλος ἑνὸς δικηγόρου, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κυρίου του, ἄρπαξε μιὰ μέρα ἕνα κομμάτι κρέας ἀπὸ ἕνα κρεοπωλεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ δικηγόρος κτῆγε κεῖ νὰ ψωνίσῃ, ὁ χασάπης τὸν ρώτησε εὐγενικά:

— Ἄμα ἕνας σκύλος μοῦ ἁρπίξῃ κανένα κομμάτι κρέας, τί μπορῶ νὰ κάμω;

— Νὰ ζητήσετε ἀποζημίωση ἀπὸ τὸν κύριο τοῦ σκύλου, ἀποκρίθηκε ὁ δικηγόρος.

— Πολὺ καλά! εἶπε ὁ χασάπης. Πληρώστε μου 30 δραχμὲς γιὰ τὸ κρέας ποὺ μοῦ ἄρπαξε χθὲς ὁ σκύλος σας.

— Ἀ, ἔτσι; ἔκαμε ὁ δικηγόρος. Μὰ καὶ σεῖς πρέπει νὰ μοῦ πληρώσετε 30 δραχμὲς γιὰ τὴ συμβουλὴ ποὺ σᾶς ἔδωσα πρὸ δλίγου ὡς δικηγόρος. Ὥστε εἴμαστε ἴσα κι' ἴσα.

Ἐπαμεινώνδας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος. — Πῶ, τί σκοτεινὰ ποὺ εἶναι δῶ-μέσα. Δὲ βλέπω τὴ μύτη μου.

Ὁ μικρὸς Τάκης.— Μὰ βάλε τὰ γυαλιά σου, καϊμένε!

Πάτερ-Παχούμιος

***

— Μὲ ρωτᾶτε, κύριε, ἕνα πράγμα παράξενο: γιατὶ εἶναι ἄφωνα τὰ ψάρια. Ἐρώτηση μιὰ φορά! Λοιμάστε λοιπὸν νὰ μιλήσετε βουτηγμένος στὸ νερό!

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

***

— Ποῦ κάθεται ἡ μαμμά σου, μικρή μου;

— Ξέρω κι' ἐγώ;.. Πότε στὴν πυλυθρόνα, πότε στὴν κορέκλα.

Ζουλέϊκα

***

— Φέρθηκες καλὰ στῆς θειᾶς σου, Λιλή;

— Πολὺ καλά!

— Παραδείγματος χάρη, ὅταν σοῦ ἔδωσε γλυκό, τί τῆς εἶπες;

— Κι' ἄλλο, θεία μου!

Ἀγριεμένο Ἐλαφάκι

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1927

[Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'. § 9 καὶ καθεξῆς.]

1.— Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὡραιοτέρων Ψευδωνύμων τοῦ 1927 προκηρύσσεται καὶ φέτος ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους.

2.— Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν σελίδα «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1926 μέχρι τοῦ σημερινοῦ.

3.— Ὡς ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λοβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 20* κατὰ ψῆφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά.

4.— Ἀπὸ τὸ ὡς ἄνω (§ 2) εκλέ ιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, (ὅσα καὶ ὅποια θέλει). Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλει *χωριστὸν* Ψηφοδέλτιον καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν).

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γράφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἐστω καὶ ἂν διὰ τἄλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

5. - Τὸ ψηφοδέλτιον θὰ γίνει ὡς ἑξῆς: Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου:

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1927

Ψηφίζω
τὸ Ψευδώνυμον:

Οὐράνιος Θόλος (π.χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος:

Ὁ ἐκλογεύς:

Γεώργιος Α. Δημητριάδης

Ψευδ. *Μπαμπούλας* (π.χ.)

Ἀθῆναι

6.— Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. (Ἕνας δηλαδή, ἂν θέλει, ἠμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ Ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ ἰδικόν του). Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος, Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες *ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον* τῆς ὁρεσκείας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμά διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ κάθε ψηφιζόμενον ψευδώνυμο χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

7.— Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν: ἓν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Ἔπαινον: Θὰ ἀνακηρυχθῇ δὲ Ἔπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

8.— Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων, Ἀπ' ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον *ποὺ* ἔρχεται πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἓν ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων Ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβει τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θἀπονεμηθῇ διάκλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

9.— Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως ἤτοι: οἱ μὲν τοῦ Α'. Βραβείου βιβλίον 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β'. 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ'. 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

10. — *Εὐσημα* θἀπονεμηθοῦν ἀπὸ σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε ψευδωνύμων εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ κατὰ τὸς ψήφους ἑκάστου εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἔπαινον.

11.— Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μαρτίου 1928.

Δήλωσις.—Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς, συστάσεις καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ πρὸς καταψήφισιν, πολιτικοὶ ὑπαινιγμοὶ κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22 Νοεμβρίου 1927

ΜΕ τὴ βοήθεια πρῶτα τοῦ Θεοῦ, ἔπειτα τῶν συνεργατῶν μου, τῶν φίλων μου, συμπληρώνω σήμερα τὸ 4θον ἔτος μου κι' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον εἰσέρχομαι εἰς τὸ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ. Δοξάζω τὸν Θεό κι' εὐχαριστῶ ἀπὸ τὴν καρδιά μου ὅλους ὅσοι μ' ἐβοήθησαν νὰ φθάσω σ' αὐτὸν τὸν σταθμό, ὅπου κανένα ἄλλο ἑλληνικὸ περιοδικὸ δὲν ἐφθασε ἀκόμα. Ἂς ἐλπίσω, ἂς εἶμαι βέβαιη μᾶλλον, ὅτι τὴν ἴδια ὑποστήριξη θὰ βρῶ ἀπ' ὅλους κι' εἰς τὸ μέλλον, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴ ζωή μου,—τὴ χρήσιμη κολακεύομαι νὰ πιστεύω,—ὅσο θέλει ἀκόμη ὁ Θεός.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, παρακαλῶ καὶ πάλι τοὺς καλοὺς μου φίλους, πρῶτο γ' ἀνανεώσουν ὅσο μποροῦν πιὸ γρήγορα τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1928, καὶ δεύτερο νἀρχίσουν τὸ Ξεσπάθωμα, ποὺ φέτος πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ζωηρό.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1927 λήγει σήμερα. Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔχουν τώρα καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμία αὐτή, τὰ μὴ ἀνανεωμένα ψευδώνυμα θεωροῦνται ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω σ' ὁποιους τὰ πρωτοζητήσουν. Ἐπομένως δὲν ἐγγυῶμαι σὲ κανένα ὅτι μπορεῖ καὶ μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου νὰ βρῇ τὸ ψευδώνυμό του ἐλεύθερο. Θυμίζω ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἐγκρίσεως ψευδωνύμου εἶναι δρχ. 10.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1927

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927 πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τώρα τὴν Σημείωση ποὺ δρίζει ὁ Ὁδηγός. Θὰ μοῦ γράφουν δηλαδὴ ὅλα τὰ εὔσημα ποὺ ἐπῆραν *ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1926 ἕως σήμερα*, μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔγινε, κάθε ἀπονομὴ μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου ποὺ δημοσιεύθηκε, μὲ τὸ γενικὸ ἄθροισμα κτλ. ὅπως λέγει ὁ Ὁδηγός. Ὅποιος δὲν στείλει Σημείωση *μέχρι τέλους Ἰανουαρίου*, δὲν θἀναφερθῇ στ' Ἀποτελέσματα.

Θὰ μὲ βοηθήσουν πολὺ στὴν ἐξέλεγξη τῶν Σημειώσεων καὶ στὴ σύνταξη τῶν Ἀποτελεσμάτων ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλουν, μαζὶ μὲ τὴ Σημείωσή τους, καὶ μιὰ γενικὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927, εἴτε κατὰ ἀλφαβητικὴ σειρὰ τῶν ψευδωνύμων, εἴτε κατὰ σειρὰ ἐπιτυχίας τῶν διαγωνιζομένων, εἴτε—ὅπως κάνουν οἱ περισσότεροι,—καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους μαζί.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1927

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Τόμος, ὁ ὡραιότερος ἀπ' ὅλους ποὺ φάνηκαν ὡς τώρα,—«*Μοκοκό*», «*Τζάκ*», «*Θαυμαστὸ Ταξίδι*», «*Μπέμπης Ἀρχιλήσταρχος*» καί, καί . . . — θὰ βρίσκεται σὲ λίγες μέρες ἑτοιμος, *ραμμένος*, μὲ τὸ χρωματιστό του ἐξώφυλλο, σὰν ἕνα μεγάλο βιβλίο, στὸ Γραφεῖο μου καὶ στὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα. Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι εἶναι τὸ καλύτερο δῶρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Σήμερα δημοσιεύω καὶ τὰ τελευταῖα κομμάτια ποὺ ἐνέκρινα γιὰ τὴν Δ' τριμηνία. Μόνον ἕνα-δύο ἔμειναν ἔξω ἐλλείψει χώρου. Ἐμείναν ὅμως κι' ἕνα πλῆθος, ποὺ δὲν ἔλαβα καιρὸ νὰ τὰ διάβασω καὶ νὰ πῶ ἂν ἐγκρίνονται ἢ ἀπορρίπτονται. Αὐτὸ βέβαια θἄταν καὶ περιττό· ἡ στιγμὴ ποὺ κι' ἀπὸ τὰ ἐγκεκριμένα μερικὰ μένουν ἔξω... Ὁπωσδήποτε, ὅσοι μοῦ ἔχουν στείλει κομμάτια καὶ δὲν εἶδαν νὰ κάνω λόγο γι' αὐτά, μποροῦν, ἂν θέλουν, νὰ μοῦ τ' ξαναστείλουν γιὰ τὴν Δ' τριμηνία τοῦ 1928, ἢ νὰ γράφουν ἄλλα καλύτερα. *Γιατὶ τώρα πάλι δέχομαι γιὰ τὴ Σελίδα.* Σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγό τοῦ Συνδρομητοῦ, μπορεῖ καθένας, ἀπὸ σήμερα, νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα ὅσο κομμάτια. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃ ἀναγεωμένη τὴ συνδρομή του καὶ ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1928.

Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ ὁ χῶρος σήμερα δὲν ἐπιτρέπει ἔκτενῆ Ἀλληλογραφία. Οὔτε στὰ γράμματα ποὺ εἶχα φυλαγμένα ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἑβδομάδα, μὰ οὔτε σ' ὅλα ποὺ ἔλαβα κατόπιν, μπορῶ νἀπαντήσω. Παρακαλῶ ὅσους δὲν θὰ λάβουν ἀπάντηση, νὰ μὴ δυσαρεστηθοῦν ἀλλὰ νὰ μοῦ ξαναγράψουν.

Ἐκφράζεσαι πολὺ καλά, *Νοσταλγία*, καὶ γιὰ τὰ ἑλληνικά σου εἶναι ἀρκετὰ ὅσα διαβάζεις τώρα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ ποὺ ἔμαθε ἀπὸ σένα κι' ἄλλη μιὰ ὀνομασία τῆς «μολοτσάρας», τὴν κυπριώτικη «*ποσμοσουρίδα*».

Σχετικὰ μὲ ἄλλη Ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος, ὅπου ἔγραφε γιὰ μιὰ φίλη μας με Γερμανίδα γιαγιά, ἡ *Ἀγριοβιολέττα* μοῦ γράφει ὅτι κι' αὐτὴ εἶχε γιαγιὰ Γερμανίδα, κι' μητέρα ἀκόμα, κι' ὅτι νανοιστήκηκε μὲ τραγούδια γερμανικά· ἀλλὰ καταλαβαίνει κι' αἰσθάνεται τὰ ἑλληνικὰ σὰ γνήσια Ἑλληνίδα. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ἡ φίλη μου *Ἀγριοβιολέττα*, ἡ γεννημένη στὴ Γερμανία ἀπὸ μητέρα Γερμανίδα, ἀνήκει στὶς ἐξαιρέσεις αὐτές.

Ὁ *Νάρκισσος* μοῦ γράφει: «Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόση χαρὰ διάβασα τὰ Νέα τοῦ 1928. Εἶναι πραγματικὰ θαυμάσια κι' ἀντάξια τῆς ἐρχομένης Πεντηκονταετηρίδος σου. Μὲ συγκινεῖ ἀκόμη τὸ γεγονός, ὅτι εἶμαι ἐνεργὸν μέλος τῆς οἰκογ

εξής: *25η Μαρτίου, Βοσκοπούλα, Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, Ἀντιγόνη, Ἀήττητος Ἕλλην, Θέσπις, Ξανθὴ Μουσμέ, Μῆλον τῆς Ἔριδος, Ἀλαβάστρινη* καὶ *Φοῖβος*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώματα κ.λ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὄχι, ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε ἐπιδημία δαγκείου πυρετοῦ, ποὺ βρίσκεται ὅμως σὲ ὑφεση· ὁ κ. Ξ. σὲ χαιρετᾷ) *Δημ. Στεφανίδην* (ἔστειλα· μὰ εἶπα κι' ἐγὼ ὅτι αὐτὰ εἶναι γελοῖα·) *Μπόεμ* (ἔστειλα 23 τετράδια· ὁ χορὸς θὰ γίνῃ μόνο στὰς Ἀθήνας, ἐκτὸς ἂν θελήσουν νὰ διοργανώσουν καὶ σὲ ἄλλες πόλεις οἱ ἐκεῖ φίλοι μου· καὶ στὶς μεγάλες βέβαια, — Πάτρας, Θεσσαλονίκην, Κέρκυραν, Βόλον κτλ. — θὰ μποροῦσαν·) *Ἄδωνιν* (εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Πέτρον Ριονσαί* (χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1928·) *Λορελάϊ* (εὐχαριστῶ· γράφε μου κι' ἔννοια σου: μόνο «βλακεῖες» δὲν μοῦ γράφεις·) *Μοκοκό* (γιατί ὄχι; κι' ἡ μαμμά σου μπορεῖ νὰ παρῃ ψευδώνυμο!) *Ἔξυπνην Γατούλαν* (εὐχαριστῶ καὶ χαίρω γιὰ ὅλα· ἔννοια σου καὶ τὸ Σῆμα θὰ τὸ τσχεις·) *Μανιτόφ* (ὁ κ. Βώττης ἐδιάλεξε ἕνα σκίτσο καὶ ἔγραψε ἀπὸ κάτω μιὰ ἀφιέρωση· τώρα θὰ τὸ κορνιζάρω καὶ θὰ σὲ εἰδοποιήσω·) *Κούλαν Γ. Διαμαντούρου* (μετὰ χαρᾶς σὲ ξαναβλέπω· ναί, νὰ μοῦ γράφῃς·) *Ἱππολύτην* (εὐχαριστῶ πολύ· εἶδες ποιὸ ἐνέκρινα·) *Ἀριστέαν Α. Κ.* (εὐχαριστῶ πολύ· τί δμορφο τὸ γραμματάκι σοῦ!) *Ε. Ι.* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' συγχαίρω γι' αὐτὴ τὴ βιβλιοθήκη, ποὺ μαρτυρεῖ γοῦστο καὶ φιλομάθεια·) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Τζὰκ* (καὶ σένα ἐπίσης·) *Δούλην Δωδεκάνησον* (ἔστειλα· χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ λέει ὁ γιατρός·) *Καλὸν Οἴωνὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· *Μαγεμμένο Βασιλόπουλο* (ἔχεις δίκιο· ἔστειλα·) *Ἀνδαλουσίαν* (μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν σου, ἔμεινα ἀπὴ τὴ μισὴ λίρα ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 1,80·) *Θάλασσαν* (ἐλήφθη· φίλησέ μου τὴν *Ἀρασίνα*·) *Καίτην Ι. Ν.* (ἔλαβα·) *Ἀτρόμητον Πλοίαρχον* (ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας· ἂν ἦταν δικό σου, κάνε καὶ στεῖλε μου ἄλλο καταλληλότερο·) *Λαοκόοντα, Τριγυρίστραν*, κτλ. *Ἀπόγονον Ἡρώων, Ροζίταν, Ἀλκμήνην, Τάκην Ματθίαν* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Νοεμβρίου*, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΟ τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον τῆς 3 Δεκεμβρίου, πρῶτον τοῦ *πεντηκοστοῦ* ἔτους, ἀρχίζουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὰ ἑξῆς νέα μυθιστορήματα:

1.—«**ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ**», ἔξοχον Ἀγγλικὸν μυθιστόρημα τῆς ἐποχῆς Καρόλου Α' καὶ Κρόμβελ, κατὰ μετάφρασιν *Μιχ. Δ. Στασινοπούλου*.

2.— «**ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ**», τὸ ὡραιότερον μυθιστόρημα γιὰ παιδιὰ τοῦ *Ἰουλίου Βέρν*, κατὰ νέαν μετάφρασιν τοῦ κ. *Γρ. Ξενοπούλου*.

3.— «**Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ**», ἀστειότατο μυθιστορηματάκι γιὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς *Κυρὰ-Μάρθας* μὲ πολλὲς γελοιογραφίες.

Θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τὸ «**ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ**».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Ἰανουαρίου)

769. Λεξίγριφος

Ὄνομα σκύλου μ' ἕν' ἄρθρο μόνο
Τὸ συνενώνω
Κι' ἕν' ἀρχιπέλαγος ἀπ' τὰ γνωστὰ
Βγαίνει μπροστά.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

770 Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἂν, κυρά μου, σὺ θελήσῃς,
Πόλη τούρκικη θὰ χτίσῃς.

Ἀνδαλουσία

771. Συλλαβόγριφος

Ἕν' ἄρθρο, ἕνα μόριο
Καὶ μιὰ προσωπικὴ
Μᾶς κάνουνε νηστήσιμο
Καί . . . ἁρμυρὸ φαΐ.

Ταιγγάνα

772. Στοιχειοτονόγριφος

Τὸ ἀμφίβιο κάκπα βγάζει,
Παίρνει νῖ, τὸν τόνο ἀλλάζει
Κι' ἀρχινάει νὰ . . . φωνάζῃ.

Σφῶν

773. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου.

* * * * * + * * * *
* * + + + + * *
+ + + + + +
+ + +
+

Εἰς τὴν Πυραμίδα, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: ἀρχαῖος στρατηγός, ἤπειρος, ὕμνος (ποίημα ἢ μουσική), βεβαιωτικόν, σύμφωνον.

Εἰς τὸν Ρόμβον, κατὰ σειράν: σύμφωνον, ὑποθετικόν, ὕμνος, βεβαιωτικόν, σύμφωνον· (καὶ καθέτως τὰ ἴδια.) + Ἀβάμας

774. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευελικόνος

— Ν κο, Γεώργη, ὥστε ἀλήθεια
Δὲν ἀκοῦτε τὴ θεά;
— Τ' εἶν' αὐτὰ τὰ παραμύθια;
— Κι' ὅμως ἐγὼ εἶπα μιά.

Λευκῆς Λάρας

775. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τάρχικὰ τῶν ὁποίων νἀποτελοῦν μέρος τοῦ ἀρχαίου ὁπλισμοῦ:

Ὕλη, ἄρωμα, ὄνος, δάς, ἀββᾶς.

Λύρα

776. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι
* * * ζητουμένων λέξεων νὰ τε-
* * * θοῦν κατὰ σειρὰν εἰς τὴν
* * * θέσιν τῶν ἀστερίσκων
* * * καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπι-
* * * γραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Βίος ἁγίου· 2, Εἶδος δέρματος (προβειά)· 3, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου· 4, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς· 5, Ἀρχαῖον ὅπλον· 6, Μέρος τῆς λεπίδος· 7, Ἔνδοξος πρωτεύουσα.

Ἀττικὴ Αὐγή

777. Φωνηεντόλιπον

κρψ - τ - γ - κ - πρ - τ - μλλ - τ

Ρωμηός

778. Γρῖφος

ἂν
ἂν ἂν
Η — ς ὅλοι ΙΒ'
ἂν ἂν
ἂν

Τσούχτρα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

779. Charade

Si tu veux être heureux
Et bien reçu partout,
Ne sois mon premier,
Ni mon second,
Ni mon tout.

Ἄμλετ

780-783. Cinéma-Rébus

1.— Τῶν χαρτῶν.
2.—Ἐντὸς σοῦ.
3.—Ἡ πηγή.
4.— Πράσινο μαλλί.

Τέσσαρες μεγάλοι ἄνδρες, ὁ πρῶτος φιλόσοφος, οἱ ἄλλοι ποιηταί.

Ἄννα Κουτρούλλη

Τέλος τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΖ' — 1104)

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, σᾶς ἀποστέλλομεν ἅμα μᾶς ἐμβάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. ('Εκδοτικὸς Οἶκος Γ. Τσουκαλᾶ. Κάνιγγος 11, Ἀθῆναι.)

(ΚΖ' — 1005)

Κόρη τῆς Ἴδης, γιὰ τὴ γιορτούλα σου χίλιες εὐχούλες σοῦ στέλνει ἡ

Ἀνδαλουσία σου

(ΚΖ' — 1106)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ μου, γιὰ τὴ γιορτούλα σου, εὐχομαι χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΖ' — 1107)

Διαπλασόπουλα, ὁ (ΚΖ' — 902) διαγωνισμός μου τελειώνει 17 Δεκεμβρίου. Ὑποστηρίξτε τον. Μιρέλλα, Ταιγγάνα, περιμένω ἀκόμη; "Ὅσους ἔστειλαν εὐχαριστῶ. ΛΕΛΙΑ. Κάρμεν, τί γίνεστε; Ἀλληλογραφῶ· ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους, ὅλες Γράφτε: Μαρούλαν Γαλδέμη, Σέρρας.

ΣΟΥΖΗ

(ΚΖ' — 1108)

Δ ΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

(ΚΖ' — 1109)

Γαλάτειά μου, γιὰ τὴ γιορτούλα σου χίλιες εὐχές.

ΓΕΝΟΒΕΦΑ

(ΚΖ' — 1010)

Βοσκοπούλα, θυμᾶσαι τὸ δάσος τοῦ Ἑλολκάστρου στὴν ἀκρογιαλιά...; αἴ...;

ΓΕΝΟΒΕΦΑ

(ΚΖ' — 1111)

Πριγκίπισσα Ρεπανάκι. Γενοβέφα, Γαλάτειά, ἔστειλα περιμένω δικό σας.

Λορέττα

(ΚΖ' — 1112)

ΓΙΝΕ ΒΟΥΓΑ,
Σὲ προκαλῶ νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς.

ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ

(ΚΖ' — 1113)

Χαιρετῶν Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες, ἀλληλογραφῶ γαλλιστί. — Φ. Ἀφεντουλίδην, Πρέβεζαν.

(ΚΖ' — 1114)

Ἀγαπητὰ Λεσβιόπουλα, ὑπενθυμίζει (ΚΖ' — 934) ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ. Ὁμοσπονδία (!!;) Φλυάρων, ἕνας σ' ἀποτελεῖ.

(ΚΖ' — 1115)

Ἀπόδοσις κλωστῆς... !!;.. Βίγγν!; Χρυσόμυγα—Μπώνη, Γενοβέφα — Φίλη· κι' αὐτὸ γιατὶ τελειώνει ὁ χρόνος.

ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

(ΚΖ' — 1116)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

Τὸν «ΕΡΜΗ» παραπέμπουμε στὴν (ΚΖ' — 1024) ἀγγελία. Ἄλθος οἱ ἀνακαλύψεις σας; «ΙΠΠΟΤΑ!» (Τὸ βεβαιώνω.—Διαπλ.).

(ΚΖ' — 1117)

Σὲ τὸ ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, γιὰ τὴ γιορτή της εὐχομαι κάθε εὐτυχία.

ΡΕΠΟΡΤΕΡ

(ΚΖ' — 1118)

«ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ»

Δεκαπενθήμερον πολυγραφημένον περιοδικόν, ἐκδιδόμενον ὑπὸ Διαπλασιακῆς Δημοκρατίας καὶ Φιλικῆς Ἑταιρίας τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἐτησία συνδρομὴ δραχμαὶ 30. Στέλλεται τὸ πρῶτον φυλλάδιον στὸν καθένα μόνο μὲ μιὰ δραχμή. Γραφεῖα: Δημητρίου Πολιορκητοῦ 27, Θεσσαλονίκη.

(ΚΖ' — 1119)

Σ. Ω., χίλιες ὁλόθερμες εὐχὲς στὴ γιορτή σου.

Ε. Ν.

(ΚΖ' — 1120)

Βραΐλα μου, ρόδινα νἆναι ὅλα γιὰ σένα στὸν καινούριο σοῦ χρόνο.

Λατόνια

(ΚΖ' — 1121)

Γελασίνα, θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια στὴ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ μου. Καρτούλα σου ἔλαβα.

Λατόνια

(ΚΖ' — 1122)

Λ. Σ. Γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτούλα σου, χρόνια πολλά.

Σ. Λ.

(ΚΖ' — 1123)

Λέλια, δὲ νομίζεις πῶς κάτι μοῦ χρωστᾶς;

Μιμόζα

(ΚΖ' — 1124)

Κάθε ροδοπέταλο, ποὺ θὰ ξεφυλλίζῃς, Βραΐλα μου, ἀπὸ τὸ τριανταφύλλο τῆς ζωῆς σου, ροδινότερο ἀπὸ τάλλα κι' εὐοσμότερο.

Μιμόζα

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΥΠΟΙς ΣΕΚ. Ρ. ΣΕΡΓΙΔΑ — ΒΕΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 16, ΑΘΗΝΑΙ